

РЕШЕНИЕ

№ 5333

гр. София, 07.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 29.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **12550** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК и ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ш. Г. С., гражданин на А., срещу Решение №УПВР-358/08.12.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита за необосновани и немотивирани изводите за липса на вътрешен въоръжен конфликт и високи нива на безогледно насилие. Заявява, че спрямо него са налице обстоятелствата, визирани в чл. 9, ал.1 от ЗУБ. Твърди, че предвид атентатите и жертвите в А., изводът на АО, че липсват основания за предоставяне на закрила, е необоснован и е изцяло в противоречие с въведеното от закона изискване за пълно и всестранно изследване на обстановката в страната на произход. Моли съда да отмени обжалваното решение на интервюиращ орган при ДАБ - МС и да върне преписката на административния орган. Ответникът, интервюиращ орган при ДАБ - МС, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение, не взема становище по жалбата и по съществуващото на спора.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № РД09-ВР-1359 от 10.11.2020г. на отдел „Производство за международна закрила (ПМЗ)“ – кв. Военна рампа в Регистрационно-приемателен център (РПЦ) - С., към ДАБ - МС, Ш. Г. С., гражданин на А., [дата на раждане] , в пров. К., общ.М., А., етническа принадлежност – пашун, вероизповедание – сунит, семейно положение – неженен, е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Попълнен е и регистрационен лист към молбата.

Съгласно приложена докладна записка и документи към нея за назначена медицинска експертиза за възрастта на чуждия гражданин, съгласно които костната възраст отговаряла на над 18 г. възраст.

С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол от 26.11.2020г. В хода на производството жалбоподателят заявява, че няма издадена лична карта и самият той в действителност не знае на каква възраст е. Напуснал А., когато бил малък и живял в Турция, след което тръгнал към България, където влязъл нелегално. Искал да отиде във Франция, избягал от войната която върлувала в страната му. Избягал заради войната, не е имал проблеми с никой, но живеел в много несигурна страна, в която животът на младите е в опасност. Провинция К. е една от най-несигурните в А.. Тя е под управлението на талибаните, които искат да наемат всички млади афганистанци да воюват на тяхна страна. Подал е молба за закрила в Република България, защото иска да има един спокоен живот и да живее добре.

С решение № УПВР-358/08.12.2020 г интервюиращ орган при ДАБ е отхвърлил като явно неоснователна молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.70, ал.1, вр. с чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. Решението е връчено на адресата на 22.12.2020 г. и той е запознат със съдържанието му на език, разбираем за него. Жалбата срещу решението е подадена чрез ДАБ- МС на 23.12.2021г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, от активно легитимирана страна - адресат на решението, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за частично основателна.

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган–Б. Д., на длъжност младши експерт в РПЦ – [населено място], който е определен за интервюиращ орган със Заповед № РД05-425/08.06.2017г. на председателя на ДАБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ.

Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, мотивиран е с фактически и правни основания.

Съдът не установява при постановяването на решението да е налице нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в особеното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсещия закрила.

Оспореното решение е издадено в ускорена процедура в производството по общия ред по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, производството се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 26.11.2020 г., а

оспореният акт е издаден на 08.12.2020 г. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорена процедура. В хода на производството пред решаващия орган при РПЦ - [населено място] при ДАБ с афганистанския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут, са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Установено е, че страната на произход на жалбоподателя е А. и спрямо нея следва да се преценява личното положение на търсеция закрила с оглед критериите заложи в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Извършената преценка, че по отношение на конкретния търсец закрила, не са налице предпоставките за даване на статут на бежанец, се явява правилна.

Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Жалбоподателят не твърди срещу него да са предприети реални действия на преследване. Изнесените в интервюто от чуждия гражданин факти правилно се интерпретират от органа, като такива, които не установяват обстоятелството, че спрямо търсеция закрила на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група е имало преследване, нито че е налице риск от бъдещо такова, поради което същият основателно да се страхува от това. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие спрямо търсеция закрила поради причините, които се релевират в закона. Кандидатът споделя ясно, че е напуснал страната заради войната и това, че страната е несигурна за младите, но не е имал проблем с никой. Следователно, правилни са и изводите за наличие на основание по чл.13, ал.1, т.2 от ЗУБ. Правилен и обоснован е изводът на ответника за липсата на каквито и да е конкретни данни за осъществено преследване спрямо търсеция закрила или опасността от такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на А.. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не се установяват по категоричен начин.

Като се има предвид заявеното в интервюто, че причината кандидатът да подаде молба за закрила е, че иска да има един спокоен живот и да живее добре, правилни се явяват и изводите на ответника, че изложените причини за искане на международна закрила не могат да бъдат свързани с нито един от релевантните признаци на преследване, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ и поради липсата на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл.8, ал.1 от ЗУБ искането за предоставяне правилно е отхвърлено, като правилно е посочено едното от основанията за неоснователност на молбата – чл.13, ал.1, т.2 от ЗУБ – чужденецът не

посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

Съдът обаче намира за необоснована преценката на интервюиращия орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-3, като тази преценка е направена по отношение на страната му на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка. Като част от административната преписка е представена справка относно Ислямска република А., изготвени от дирекция "Международна дейност" на ДАБ, с вх. № МД-548/12.10.2020г. Справката е изготвена в съответствие с Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвяне на информация за страните по произход, но се явява неактуална към момента.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/07/М. Е. and N. Е. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справката за Ислямска република А., която е от 12.10.2020г. и която обаче не отразява актуалната обстановка в А., към настоящия момент. Съдът следва да вземе предвид фактите и обстоятелствата, настъпили след издаване на решението, преди приключване на съдебното обжалване и да оцени действителното положение в страната на произход към момента на постановяване на акта си.

Общозвестна е информацията, че ситуацията в А. е неспокойна, непрекъснато се

променя и към настоящия момент тя не е такава, каквато органът е преценявал по справка от м.10. на 2020г., особено след изтеглянето на военните сили на САЩ и вземането на властта в страната от талибаните през август 2021г. Сведенията от различни информационни източници са за масова евакуация на хора от страната, предупреждения за предстояща хуманитарна криза (генерален секретар на ООН в изявление от последните дни), атентати на летището в К., МВнР поставя страната по индекс на риска Ниво 5: Предупреждение за преустановяване на всякакви пътувания и незабавно напускане на страната. Съветът за сигурност на ООН е приел на 30.08.2021г. резолюция за А., която призовава талибаните да осигурят безопасното изтегляне на афганистанци и чуждестранни граждани. Предвид предполагаемият поток от бежанци от военните действия в А. и събитията след завземане на властта от талибаните, В. комисариат за бежанците към ООН призовава съседните на А. държави да запазят границите си отворени за тези, които търсят безопасност.

В тази връзка доводите, изложени в оспорваното решение в насока степента на насилие в А. и изводът, че за жалбоподателя не съществува реален риск да стане обект на заплаха при завръщането си в А., не са обосновани с актуални данни за ситуацията. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. Поради изложеното, решението на интервюиращия орган следва да бъде отменено и административната преписка следва да се върне на компетентния орган, който да я разгледа по общия ред и след като събере доказателства относно актуалната обстановка в А., да прецени наличие или отсъствие на предпоставките за предоставяне на закрила на кандидата. Следва да бъдат оценени и риска и опасностите, пред които би бил изправен жалбоподателя при връщане в А..

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл.2 от АПК, Административен съд- София град, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № УПВР-358/08.12.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал.1, вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ е отхвърлена молбата за международна закрила на Ш. Г. С., гражданин на А..

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган на ДАБ при МС за ново разглеждане и произнасяне по молба с вх. № РД 09-ВР-1359 от 10.11.2020г. на РПЦ-С., отдел „ПМЗ“– кв. Военна рампа, на Ш. Г. С., гражданин на А., при изпълнение на задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: